

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptvra, Et Vera Catholica
Doctrina, Atqve Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevae, 1613

De timore seruili 7

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

Est & hæc Calumnia, quod dicunt, Librum Reformationis docere, quod Pædagogia, hoc est institutio & incitatio ad piam vitam sit summum ac precipuum opus legis. Principale atque vniuersam legis opus est, vt voluntatem Dei nobis reuelet, & ex ea peccata nostra, iramque Dei aduersus peccata ostendat ac testetur, & hoc pacto nos ad Christum impellat, simulque, instituat, & inflammet, ad viuendum iuxta omnem voluntatem Domini. Hoc legis officium omnes Sancti in seip-sis experiuntur, & testantur omnes verè Christiani Doctores.

Ad extremum suggillant & hoc Aduersarij, quod Liber ex dicto Pauli, Omnes eundem spiritualem cibum manducabant, & eundem spiritualem potum bibebant, ita procedat, acsi veteris Testamenti obseruatores, eundem cibum spiritualem quem nos, eundemque potum nobiscum biberint & manducauerint, cum tamen sciant D. quoque Augustinum eadem verba habere, Tract. 26. In Ioan. Omnes inquit, eandem escam spiritualem manducauerunt: spiritualem vtique eandem, nã corporalem alteram; quia illi manna, nos aliud: sed spiritualem quam nos: sed nostri, non illorum Patres. &c. Et in libro de vtilitate pœnitentiæ adscripto Augustino: Eundem cibum spiritualem manducauerunt. Eundem, inquit, non inuenio quomodo intelligam, nisi eum què manducauimus & nos, &c. Enimuerò fideles omnes ab initio mundi per vnicum mediatorem Christum saluari debuerunt: quare nec nos præstantius quid iam aut melius habere possumus quàm Christum: plenius verò longè ac perfectius possumus eum habere quàm veteres. Non igitur dicit liber, quemadmodum ei falsò aduersarij adscribunt, quod veteres in Manna suo tantundem acceperint, quantum nos in Sacrosancto Sacramento corporis & sanguinis Domini. Et tamen verum est, omnes verè credentes eundem Christum tunc temporis percepisse, què nos in nostro Sacramento percipimus; per eumque non minus quàm nos vitam æternam assecutos esse. Cæteri verò nudum Manna manducarunt, & mortui sunt. Huic neque D. Ambrosius nec Abbas Tuicensis aduersatur. Hactenus ad Reprehensionem Articuli de discrimine veteris ac noui Testamenti satis responsum esto.

Accusatio Sexta.

De Timore Seruili.

CAP. VII.

SEXTA reprehensio Libri Reformationis est de timore seruili, hoc est metu pœnæ ac vltionis Diuinæ. Dicunt Aduersarij librum negare, quod eiusmodi timor bonus sit, & vtilis ad pietatem: nec etiam concedere, quod per hoc dictum, Pœnitentiam agite, intelligendus sit.

Responsio.

HOc loco rursus iniuriam faciunt libro. Nam in superiori proximo Articulo, sicut & in aliis compluribus locis, docet. Concionatores debere

debere feuera iudicia & pœnas Dei, quarum scriptura meminit, hominibus summa religione proponere. Testatur quoque, quod etsi ad nouũ Testamentum, nouũque populum dilectio & libertas Spiritus Sancti propriè pertineat, queinadmodum ad antiquum timor ac seruilis spiritus, nihilominus tamen apud Christianos quoque timorem ac seruitutem Spiritus inueniri, quamuis dilectio & libertas spiritus præcellere debeant. Sic quando Liber dictum Pauli, Lex iram operatur, tractat, manifestè docet, Concionatores debere ex lege ingentem iram Dei, & horrendas pœnas, quas peccatis minatur, diligenter hominibus proponere, eoque terrore intolerabilis iudicij & grauissimarum pœnarum Dei, à peccatis abstertere, & ad pœnitentiam impellere. Sic in aliis quoque locis docet. In quo contrarium omnino & diuersum ab eo docetur, quod Aduersarij præter omnem veritatem Libro Reformationis adscribunt. Seruilem enim timorem, hoc est, metum pœnarum, ad pœnitentiam requirit, atque idcirco bonum, & suo modo ad pietatem conducentem agnoscit. Quod verò propterea salutaris pœnitentia non filialem quoque timorem requirat, hoc est, metum ac sollicitudinem, ne quo modo offendatur Dominus, aut quicquam contra eius voluntatem admittatur, qui metus ex vero filiali amore existit, ne ipsi quidem Aduersarij dicent. Etenim vera peccatorum pœnitentia, verè fidelem quoque reuersionem ad Deum postulat: quæ sine horrore, pudore, & anxietate de peccatis fieri non potest, quòd homo Deum charissimum Patrem ac Seruatorem suum contempnit atque deseruit: qui timor filialis dicitur.

Accusatio Septima.

De prædicatione Pœnitentia.

CAP. VIII.

ADVERSARIJ tria reprehendunt in hoc articulo, Primum est, Librum Reformationis nullum statuere discrimen inter Prædicationem pœnitentiæ, quæ fieri debet iis qui iam primum ex impietate ad Christianismum vocantur, & illam quæ fit Christianis, quando post baptismum aut iustificationem acceptam, denuò lapsi sunt in peccatum. Alterum, quod eam tantum pœnitentiæ Prædicationem doceat, quæ fieri debet infidelibus: eam verò quæ ad fideles quoque fieri debet, tacitè prætermittat. Tertium, quòd nullam doceat Satisfactionem, quæ tamen ad Pœnitentiam fidelium requiratur.

Responsio.

CHristus Dominus det, vt de vera Pœnitentia omni ex parte seriò quæramus, & nulla erit de hoc Articulo controuersia.